

VERLOREN EN GEVONDEN

Het was in de week voor kerst knetterdruk geweest in mijn pedicurepraktijk. **Mijn werkdagen zaten allemaal ramvol.** Er kon niks of niemand meer bij.

De week voor kerst is de meest hectische week van het jaar voor mij. Onze vier kinderen hebben kerstmusical, kerstdiner, laatste keer gym voor de vakantie en er moet van alles op het laatste moment geregeld worden. Glitterspray voor Diekes haar, dat ook even nog gekruld moet worden met de krultang. Maar waar lag dat ding nou?

LORREN VAN BLADERDEEG

Onze zoon Bink had gelukkig op de invullijst op de klasdeur een kruisje gezet bij twee flessen mayonaise en ketchup voor het kerstdiner dat de kinderen zelf mogen verzorgen. Ik voelde me schuldig dat ik blij was dat hij zoiets simpels had ingevuld, maar gelukkig kon ik bij Dieke mijn hart ophalen. 'Kindje Jezus in bladerdeeg', dat wilde ze maken. Het recept hoef je niet op te zoeken: het zijn kleine knakworstjes die je voor tweederde bedekt met reepjes bladerdeeg. Alsof het kindje Jezus is, gehuld in de lorren waarin hij in de kribbe lag. Twee krenten als oogjes, even in de oven op 180 graden en klaar ben je. Hiermee kon kindlief trots naar school. Moeder was ook weer blij, het al eerder opgelopen schuldgevoel verdween als neerdwarrelende sneeuw op kerstochtend.

COMFORTZONE

Aan de ene kant vind ik het altijd lekker om hard te werken. Hollen is mijn comfortzone. Maar als je dan gaat zitten.... Het gebeurde weleens dat ik ergens op een werkdag een uitvaller had. Dat is echt niks voor mij. Want dan ga ik zitten. Even bijtanken. Dan voel ik pas hoe moe ik ben en ben ik daarna met geen vijf paarden overeind te krijgen. Geen zin meer. Eind december viel ik zelfs in slaap als ik gewoon even zat. Dan voelde ik mijn hoofd zachtjes vooroverhellen en schoot ik met een ruk weer overeind. Had ik alle kerstcadeautjes al in huis?

KERSTBOODSCHAPPEN

Ik was dus moe. Zo ontzettend moe. En dan moest kerst notabene nog beginnen! Ik besloot: stapje voor stapje, één ding tegelijk. Terwijl ik in mijn hoofd helemaal geen stapje voor stapje orde had. Want de kerstboodschappen moesten nog! Op de dag voor kerst ging de wekker al vroeg af om de kerstdrukke in de winkels te voorkomen. Eerst naar de slager, extra chique vleeswaren voor het kerstontbijt. Dan naar de notenboer waar ik anders nooit kom, want te duur. Maar vooruit, morgen is het kerst en dan wil ik lekkere nootjes, smeerseltjes en kaasjes. Zo liep ik gehaast van de ene naar

Joyce de Wit had jarenlang een succesvolle pedicurepraktijk aan huis. Ze coacht nu pedicures en schoonheidsspecialisten om hun praktijk of salon te draaien op een manier die aansluit bij hun wensen en persoonlijkheid. Dankzij haar brede ervaring begrijpt ze hoe lastig het soms is om je staande te houden tussen je klanten, je privéleven en wat je stiekem zelf graag zou willen. www.joycedewitcoaching.nl

de andere winkel, mijn almaar voller wordende winkelwagen voor me uit duwend terwijl de schelle kerstliedjes over het plein klonken. "Rustig blijven, rustig blijven. Doe alsof je in een glazen stolp zit. Alsof er een rozenhaag voor je staat." Zo sprak ik mezelf bemoedigend toe terwijl ik de bijna onbestuurbare winkelwagen over de hobbelige parkeerplaats duwde, goed opletend dat ik geen auto zou raken.

UIT EEN KRIBJE GEVALLEN

En opeens viel mijn oog op een klein voorwerpje. Het was nog kleiner dan mijn pink en lag op de stoep, net naast het asfalt. Het was roze-achtig en crèmekleurig. Ik bukte om het op te pakken, legde het in de palm van mijn hand en bekeek het eens aandachtig. Dit kon niet waar zijn! Het was een aandoenlijk beeldje van het kindje Jezus uit een kerststal. Zo ieniemienie, ik kon mijn ogen niet geloven. Aan de onderkant van het lijfje zag ik een dot hardgeworden lijm. "Ach kindje, ben je uit je kribje gevallen?" fluisterde ik tegen het beeldje.

'ER WAS NIEMAND GEWEEST VOOR HET VERLOREN KIND'

Terwijl de regen zachtjes begon te druppen liet ik mijn blik over het parkeerterrein gaan. Dit kon toch niet waar zijn? Kindje Jezus op de parkeerplaats terwijl het vanavond kerstavond was? Ik keek of ik iemand zag zoeken. Of ik meer beeldjes uit een kerststal zag. Maria misschien, of desnoods een paar verloren schaapjes? Niks van dat alles. En nu dan? Kindje Jezus moest toch gemist worden? Wie zou hem verloren zijn? Wat moest ik doen? Vanavond zou het kerst zijn en dan hoorde hij lekker thuis, in zijn kribje in de kerststal.

REDDER IN NOOD

Het is al jaren geleden dat dit gebeurde. Nu zou ik zeggen: zet een oproepje op Facebook, in zo'n dorpsgroep. Maar toen bestond Facebook nog niet en ik bedacht dat ik naar de balie van de klantenservice van de supermarkt moest gaan. Daar zou ik vragen of iemand zijn kindje Jezus had verloren. Opgetogen en als een echte redder in nood stak ik kindje Jezus resoluut in mijn warme jaszak. Het was best druk bij de balie en ik moest even wachten terwijl achter mij de rij nog langer werd. Twee jonge meiden waren druk aan het werk om iedereen te helpen aan de laatste rode kerstster en de extra dikke editie van de *Telegraaf*. Toen ik eindelijk aan de beurt was, haalde ik kindje Jezus uit mijn jaszak en liet hem zien aan de baliemedewerker.

"Eh... ik liep buiten op de parkeerplaats en toen heb ik kindje Jezus gevonden. Hebben jullie misschien iemand aan de balie gehad die zijn kindje Jezus kwijt is?" Terwijl ik het vroeg, zag ik het jonge grietje bedenkelijk kijken. Ineens snapte ik dat dit best een rare vraag was. Gelukkig nam ze het heel serieus op

en bleef luisteren terwijl ik stamelde dat het vanavond kerstavond was en dat Jezus dan echt in de stal moest liggen bij zijn vader en moeder. Ze knikte en begreep het.

TWEE

Er was niemand geweest voor het verloren kind. Wat moesten we nu doen? Het meisje stelde voor om kindje Jezus van me over te nemen en bij de kassa te leggen, voor het geval er iemand zou komen. Ze stak haar hand al uit om hem van me over te nemen. Mijn handpalm sloeg direct dicht. Mijn oerinstinct ging volledig in verzet. Dat kon niet! Ik kon kindje Jezus toch niet zomaar bij de kassa leggen? Dan zou hij daar misschien de hele kerst alleen liggen? "Dat kan echt niet hoor," raasde het door mijn hoofd. Ik begon weer te stamelen. Vertelde haar alles wat er door mijn hoofd ging. Ze keek me aan en knikte zorgelijk terwijl de rij achter me nog langer werd.

We hebben samen de gouden oplossing gevonden. Ik pakte de pen en het stukje papier die ze me over de balie toeschoof. En ik schreef op: "Kindje Jezus: 06-50228335." Ze pakte het blaadje van me aan en plakte het resoluut op de kassa. Opgelucht gingen we samen naar huis, kindje Jezus en ik. Sinds die kerst, jaren geleden, liggen er twee kindjes Jezus in onze kerststal. En elk jaar opnieuw vertel ik mijn eigen kerstverhaal.

Ik wens jullie een heerlijke kerst, samen met allen die je dierbaar zijn. En vergeet niet, ook al ben je zo verloren, voel je je zo alleen, er is altijd ergens iemand die om je geeft. **v**